

летонъ той е начумеренъ, сърдитъ и избухва въ нападливи тиради. А то си нѣмаше мѣсто. Работата бѣ тази, че добродушниятъ Алеко бѣ възималъ чудата и фантастична идея, да се избере за народенъ прѣдставителъ. Той мислѣше, че има това право, защото се бѣ борилъ; считаше, че му се налага дългъ да поеме службата на народенъ трибунъ, защото виждаше, че малцина сж хората на истината и правото, но и вѣрваше, че обявенитѣ начала на новия редъ — свобода и законность ще му обезпечатъ успѣшния изходъ на една избирателна борба. А то излѣзе малко по-иначе. Изкустни фокусници му устроиша единъ фарсъ, а той, вмѣсто да се смѣе, твърдѣ сериозно се сърдѣше . . . Впрочемъ, въ първия му фейлетонъ за свищовскитѣ избори имаше вече нѣколко жеста на шегобиеца и присмѣхулника отъ по-късно врѣме. Въ фейлетонитѣ му, които послѣдваха, този тонъ все повече се засиляше, докато най-послѣ той взе върхъ, завладѣ и опрѣдѣли формата на този видъ политическия фейлетонъ.

Името на ореола на Алеко Константиновъ създадоха фейлетонитѣ и хуморестическитѣ му скици за Бай-Ганя. Фейлетонитѣ му сж политически памфлети въ най-добрия смисълъ на думата. Въ тѣхъ се открива и илюстрира, съ жеста на единъ карикатуристъ, единъ политически режимъ съ всичко, което има отрицателно въ него : единъ клубъ, който прогласява за принципъ правото за морално влияние на